

ОЛЕ ЛУНД КИРКЕГОР ГУМЕНИЯ ТАРЗАН

Превод от датски: Пиринка Пенкова, 1984

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В тази книга се разказва за едно момче, на което му викаха *Гумения Тарзан*.

Всъщност то не се наричаше така.

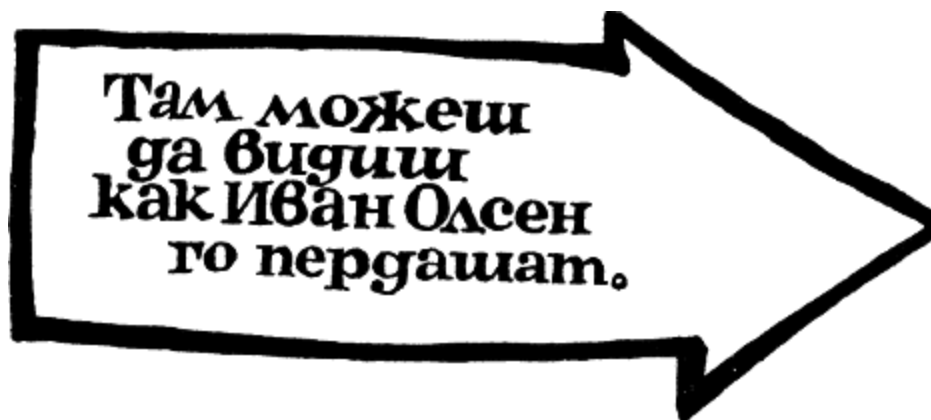
Истинското му име беше *Иван Олсен*.

И ето как изглеждаше:

Както сам виждаш, Иван Олсен не беше особено голям.

Той по-скоро бе дребен и слабичък и дори не много хубав.
Нямаше едри мускули и не би могъл да набие никого.
Ето защо самият Иван Олсен всеки ден ядеше голям пердах.
Това, че Иван Олсен ядеше голям пердах, звучи много смешно.
Но всъщност съвсем не беше смешно.
Във всеки случай не и за Иван Олсен.

Веднъж му наливаха вода в панталоните, друг път го заключваха в една от училищните тоалетни. А за Иван Олсен това съвсем не беше забавно.

Най-лоши бяха големите момчета.

— А бе, Иване — викаха те и го дърпаха за косата и ушите. — Може ли да ти видим мускулите?

— Оставете ме на мира — отвръщаше Иван Олсен и замахваше с чантата си по големите момчета. — Много добре знаете, че нямам никакви мускули.

— Е де, Иване — викаха големите момчета и се подхилкваха. — Все пак дай да ги погледнем.

После запретваха ръкавите му и оглеждаха тънките му бели ръчици.

— Тц, тц, тц — казваха те след това. — Имаш право, дребосък. Мускулите ти в никакъв случай не са по-големи от пилешки кълки.

И те пак започваха да му се присмиват и да му наливат вода в панталоните — ей тъй, само на шега — в една от училищните тоалетни, където учителят не можеше да ги забележи.

Тук можеш да видиш как в тоалетната наливат вода в панталоните на Иван Олсен:

Големите момчета, които бяха много силни, когато се съберяха, вдигаха Иван и го държаха със смъкнати панталони под чешмата, така че студената вода се стичаше надолу и влизаше чак в гумените му ботуши.

Ето защо панталоните и ботушите на Иван Олсен ставаха вир-вода.

Най-лошо беше, когато му наливаха вода в панталоните през зимата, защото, докато се върнеше в къщи, тя замръзваше и ставаше на лед.

Панталоните се втвърдяваха като картон и Иван трябваше да щрапа разкрячен, подобно на гъсок.

— Ха-ха-ха — смееха се големите момчета с дебелия си дрезгави гласове. — Ха-ха... Видяхте ли го? Иван Олсен е направил

нещо в гащите!

— Затваряйте си устата! — викаше Иван.

Но големите момчета не си затваряха устата.

Те се смееха още по-високо и гласовете им стържеха, като че ли имаха гласпапир в гърлото.

Тук големите момчета се смеят:

— Иване — викаха те, — виждаш ли какво мръсно прасе си, а? Леле, какво ще каже майка ти!

Майката на Иван Олсен не говореше много.

Когато Иван се връщаше с мокри панталони, тя клатеше глава и окачваше панталоните на въжето в банята.

Майката на Иван Олсен смяташе, че да ти наливат вода в панталоните, е голяма свинщина.

— Дотегна ми вече туй мокрене — мърмореше тя, докато окачваше панталоните на въжето. — Да, дотегна ми...

Майката на Иван Олсен не говореше много, но затова пък баща му, господин Олсен, говореше. Дори направо започваше да крещи.

— Какво? — викаше той. — Пак ли ти наляха вода в гащите?

— М-да... — отвръщаше Иван.

— Ама на какво прилича това? — крещеше баща му и удряше с юмрук по масата, та чак чашката за кафе подскачаше. — Трябва да се научиш да се защитаващ, момче! Трябва да станеш истински мъж!

Тук бащата на Иван Олсен — господин Олсен — удря по масата:

— Какво значи да си истински мъж? — питаше Иван.

— Хм, истински мъж ли? — отговаряше баща му. — Истински мъж е този, който може да бие другите.

— А аз не мога — заявяваше Иван. — Никого не мога да набия.

— Да — крещеше баща му. — Тебе изобщо не те бива за нищо. Жалък слабак.

— М-да — казваше Иван Олсен, — сигурно съм такъв.

— О-о! — провикваше се баща му и тежко се надигаше от стола. — Какво съм направил аз, бедният, та да си патя с такъв мекушав син?

— Съвсем не знам какво си направил — отговаряше Иван Олсен. Така Иван Олсен научаваше много неща.

В училище го учеха как може да ти налят вода в панталоните и да те набият, а в къщи баща му го учеше, че момчето трябва да стане истински мъж и да бие другите.

Иначе ще си просто мекотело.

Сега и ти разбираш, че невинаги бе лесно да си Иван Олсен.

ВТОРА ГЛАВА

В училище Иван Олсен и останалите деца трябваше да изучават букви и други подобни неща.

Но работите не вървяха както трябва.

Не и тия на Иван Олсен във всеки случай.

Той не можеше да запомни буквите. Струваше му се, че всички са еднакви, а тези в буквара му приличаха на мравки, наредени в дълги редици.

Почти всички деца научаваха буквите, а някои дори можеха да четат истински книги.

Ала Иван Олсен изобщо не можеше да чете. Той само седеше и дланите му се потяха, докато се мъчеше да си спомни многобройните букви. Учителят беше доста добър.

Ето го и него:

Той се стараеше колкото може да помогне на Иван, но особена полза нямаше.

— Толкова е скучно да се учат букви — казваше Иван на учителя. — Не може ли да правим нещо друго?

— Не-е — отвърщаше учителят. — В училище си длъжен да учиш това, което е написано в учебниците.

— Защо точно него? — питаше Иван.

— Ами — казваше учителят, — това сигурно е посочено в правилника, а правилникът трябва да се спазва, нали?

— Не може ли мъничко да промениш правилника? — питаше Иван.

— Не-е — отвърщаше учителят. — Аз съм един съвсем обикновен човек, който не може да промени каквото и да било.

— Колко жалко — заявяваше Иван. — Защото аз никога няма да науча всичките тези хиляди букви.

— Ами! — отговаряше учителят. — Те не са чак толкова много.

— На мен ми се струва, че са безкрайно много — казваше Иван и поглеждаше буквите, които гъмжаха върху листа като мравки в мравуняк. — Твърде, твърде много.

Тук можеш да видиш как буквите пъплят във всички посоки пред очите на Иван Олсен:

Веднъж, когато Иван Олсен се върна от училище, баща му — господин Олсен — попита:

— Е, момчето ми. Кажи какво научи днес в училище?

— М-м-м — отвърна Иван Олсен. — Нищо особено.

— Моля?! — викна баща му. — Нищо особено! Значи ли, че днес изобщо не сте учили нищо в училище?

— М-да — каза Иван. — Не и аз, във всеки случай.

— Това вече е прекалено! — развика се баща му. — Скандално! Мъча се, плащам скъпа и прескъпа такса, само и само синът ми да може да ходи на училище, да се изучи и да стане умен и способен като баща си. И как ми се отплащат за всичките грешни пари?

— Съвсем не зная — каза Иван.

— Да, но аз зная — изкрещя баща му. — С един глупав и некадърен син!

И си удари главата о масата.

Ето така:

Едно...

две...

Три-а-ес!

— Какво съм направил аз, бедният човечец? — извика той.

— Удари си главата — отговори Иван Олсен и си излезе.

Понякога в училище децата имаха гимнастика.

В часовете по гимнастика момчетата играеха на топка и танцуваха под съпровод на музика.

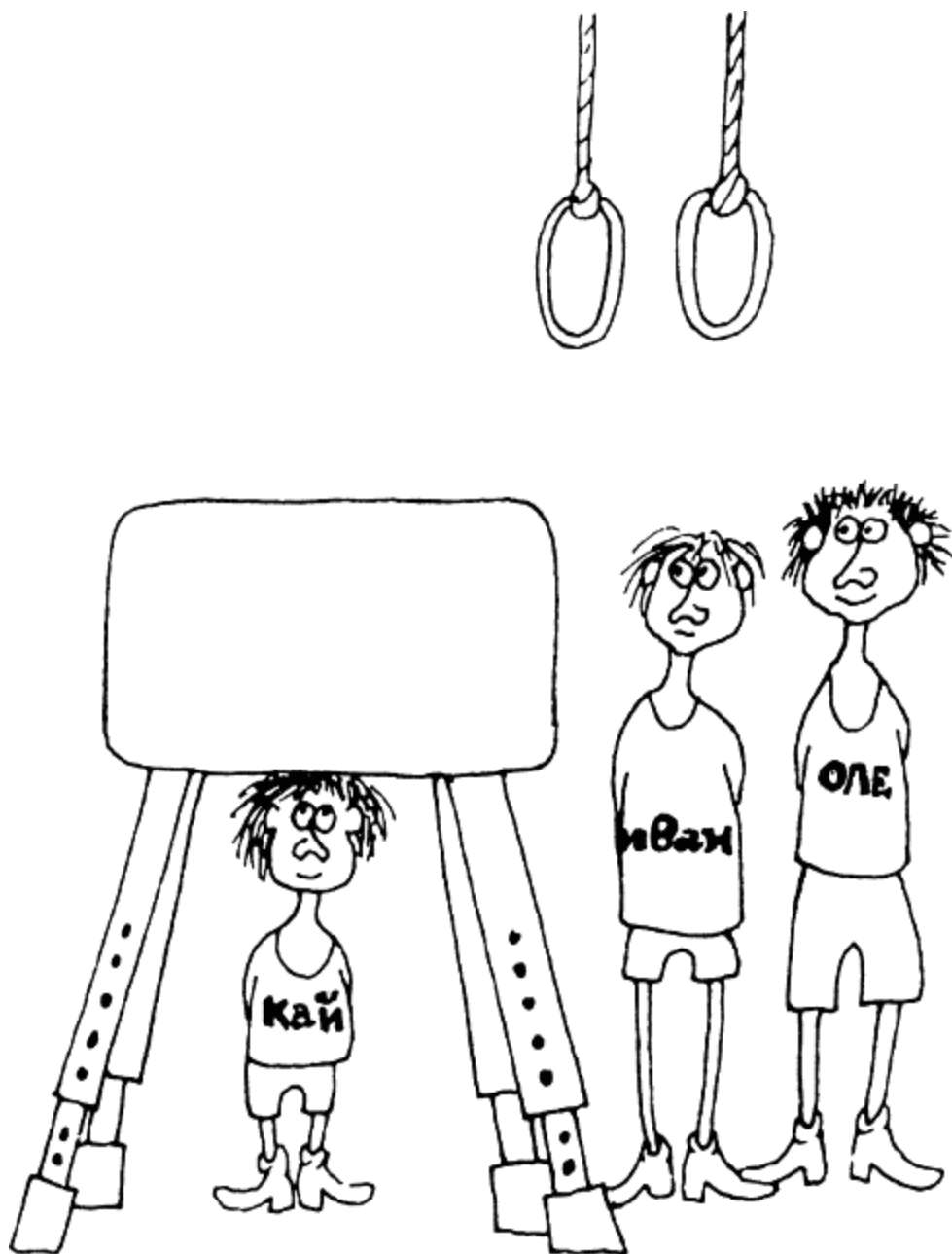
Но момчетата не танцуваха.

Момчетата от това училище трябваше да си упражняват ръцете и краката, за да им пораснат мускулите.

Трябваше да се катерят по шведската стена като маймуни и да прескачат „коза“.

Козата беше един голям четириъгълен сандък с четири крака.

Иван Олсен не искаше да се катери по шведската стена и да прескача козата, защото се страхуваше, че ще падне и ще си разбие носа.

Така каза и на учителя по гимнастика.

— А-а — рече учителят по гимнастика, който беше станал учител по гимнастика тъкмо защото много умело прескачаше козата и си мислеше, че всички изпитват голямо желание да я прескачат.

— А-а — рече той. — Такова здраво момче като тебе не бива да се страхува от нищо, нали?

— Да, ама... — измънка Иван Олсен.

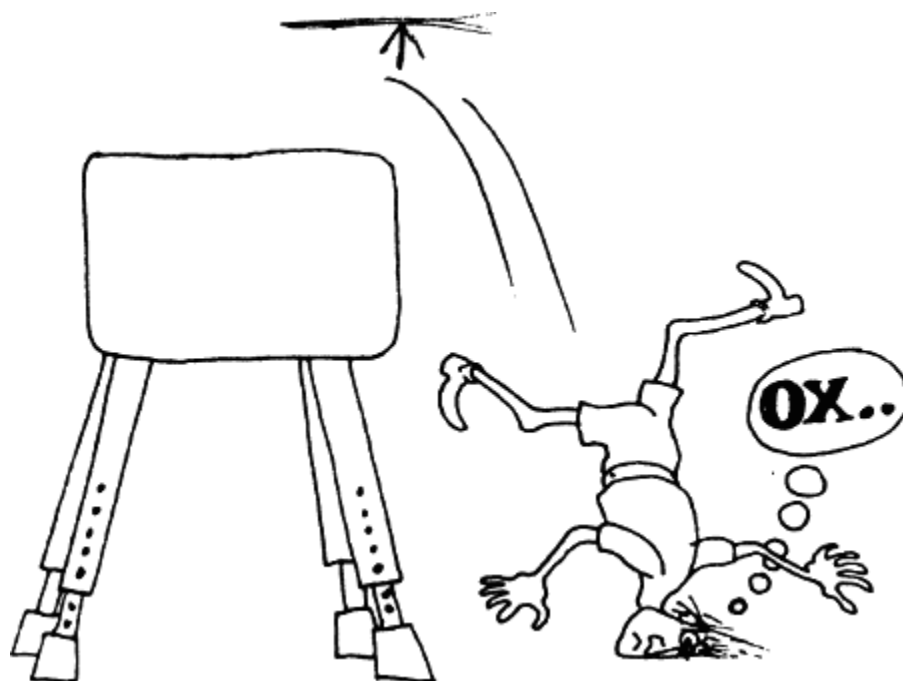
— А-а, не така! — каза учителят по гимнастика, който съвсем беше забравил какво е да си малък и да те е страх. — Ти трябва здравата да тренираш.

— Не, няма нужда — каза Иван.

— Има, има — заяви учителят по гимнастика. — Нали ходиш на училище, за да се научиш нещо?

И той засили Иван Олсен към козата, но Иван заседна отгоре ѝ, стомахът му се сви от страх, а после падна на пода и си разби носа.

Тук Иван пада от козата и от носа му потича кръв:

— Няма нищо, хайде пак — каза учителят по гимнастика. — Такова голямо момче не плаче току-така, нали?

— Не-е-е — измънка Иван Олсен и си избърса носа. — Големите момчета не плачат за нищо.

Но Иван Олсен не се чувстваше голямо момче.

Той се чувстваше много дребно и много слабо момче, на което всеки ден му наливат вода в панталона, пердашат го или му разбиват носа и въпреки всичко то не бива да плаче.

Иван Олсен си мислеше, че светът е много, много странен.

ТРЕТА ГЛАВА

Един ден бащата на Иван Олсен, господин Олсен, се върна в къщи с книга под мишница.

Ето как си идва:

Книгата се наричаше „Тарзан в джунглата“.

Тя май беше много увлекателна — толкова увлекателна, че господин Олсен забрави да си изпие кафето.

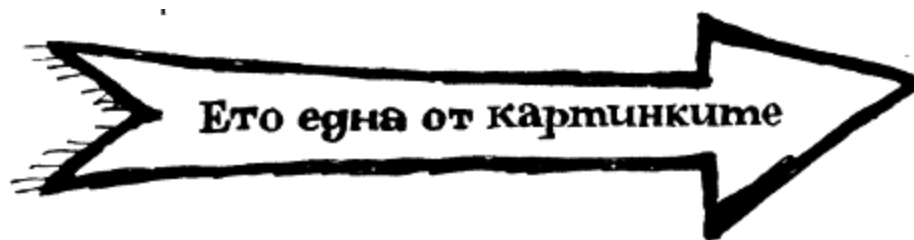
И докато четеше, кафето му изстина.

Такива ми ти работи.

А в книгата се разказваше за един мъж на име Тарзан.

Тарзан живеел в джунглата и бил стра-а-шно силен.

Така пишеше в книгата, но можеше да се види и от картинките.

Както виждаш, Тарзан е можел да се катери по дърветата. А също така да разговаря с маймуните на маймунски език.

Затоа бил цар на маймуните.

Да, точно така е написано: *цар на маймуните*.

Тарзан си имал и приятелка. Казвала се Джейн и постоянно се чувствала уморена.

— Носи ме, Тарзан — казвала тя.

Тарзан това и правел. Непрекъснато носел приятелката си из джунглата.

Но Тарзан можел да върши и по-сериозни работи.

Можел да убива крокодили. Много време му отнемало да убива крокодилите в тинестите реки на джунглата.

Бащата на Иван Олсен беше на мнение, че „Тарзан в джунглата“ е чудесна книга, а Тарзан — чудесен мъж.

Затова, след като прочете книгата, той повика сина си.

— Виж — каза той на Иван и посочи с пръст една от картинките в книжката. — Ето това е истински мъж!

Иван погледна картинката.

— Защо седи горе на дървото? — попита Иван, който никога не беше виждал възрастен мъж да се катери по дърветата.

— Защото е цар на маймуните — отговори господин Олсен и така се потупа по гърдите, че чак се закашля.

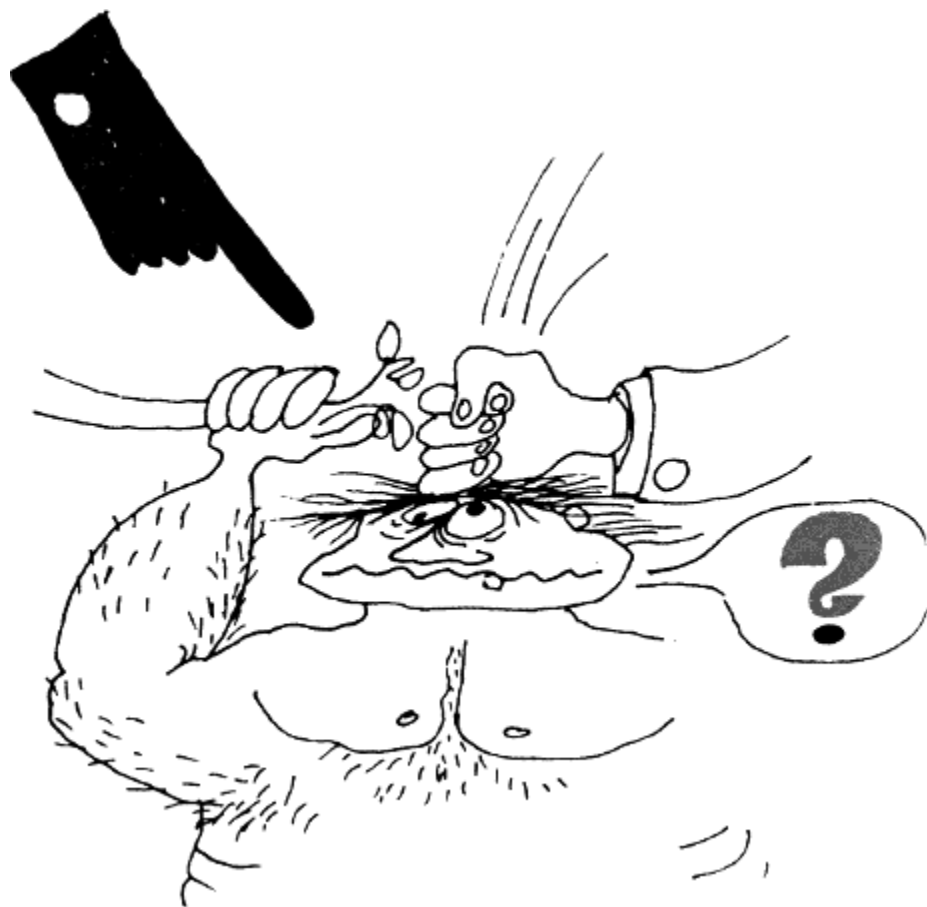
— Тъй ли! — рече Иван. — Ами че той няма никакви дрехи. Само някакви си долни гащи. Истинските царе носят хубави дрехи.

— Как не — възрази баща му. — Истинските царе са жалки слабаци. Да, а този тук е силен и благороден, едър и красив.

— Изглежда дебел — заяви Иван Олсен.

— Не е — извика баща му и удари с юмрук по книгата. — Той е силен и здрав.

На тази страница можеш да видиш как бащата на Иван Олсен удря с юмрук по книгата и както забелязваш, улучил е Тарзан точно по темето.

— Господи — измърмори уплашено бащата на Иван Олсен и стана. — Извинявай, господин Тарзан.

Но на Тарзан, изглежда, му беше все едно.

Той бе увиснал на един клон и наблюдаваше няколко крокодила, които би могъл да убие.

— Хм, така... — каза господин Олсен и внимателно затвори книгата за Тарзан. — Такъв, значи, е бил Тарзан, царят на маймуните.

— Цял шишко — рече Иван.

Лицето на баща му почервения от гняв.

И изглеждаше точно така:

— Не — кресна той, но този път не удари с юмрук по книгата. — Тарзан е едър и представителен. И ти, сине, трябва да станеш едър и представителен като него!

— По дяволите! — измърмори Иван. — Че как ще стана такъв?

— Ами — по-любезно заговори баща му, — най-напред трябва да се научиш да се катериш по дърветата.

— Не смея — заяви Иван. — Ще падна и ще си разбия носа.

— Глупости — каза баща му. — Такова голямо момче като теб лесно ще се научи да се прехвърля от клон на клон.

— Да, но аз не изпитвам никакво желание да се люлея от клон на клон — отвърна Иван Олсен. — Единственото ми желание е да ме оставят на мира.

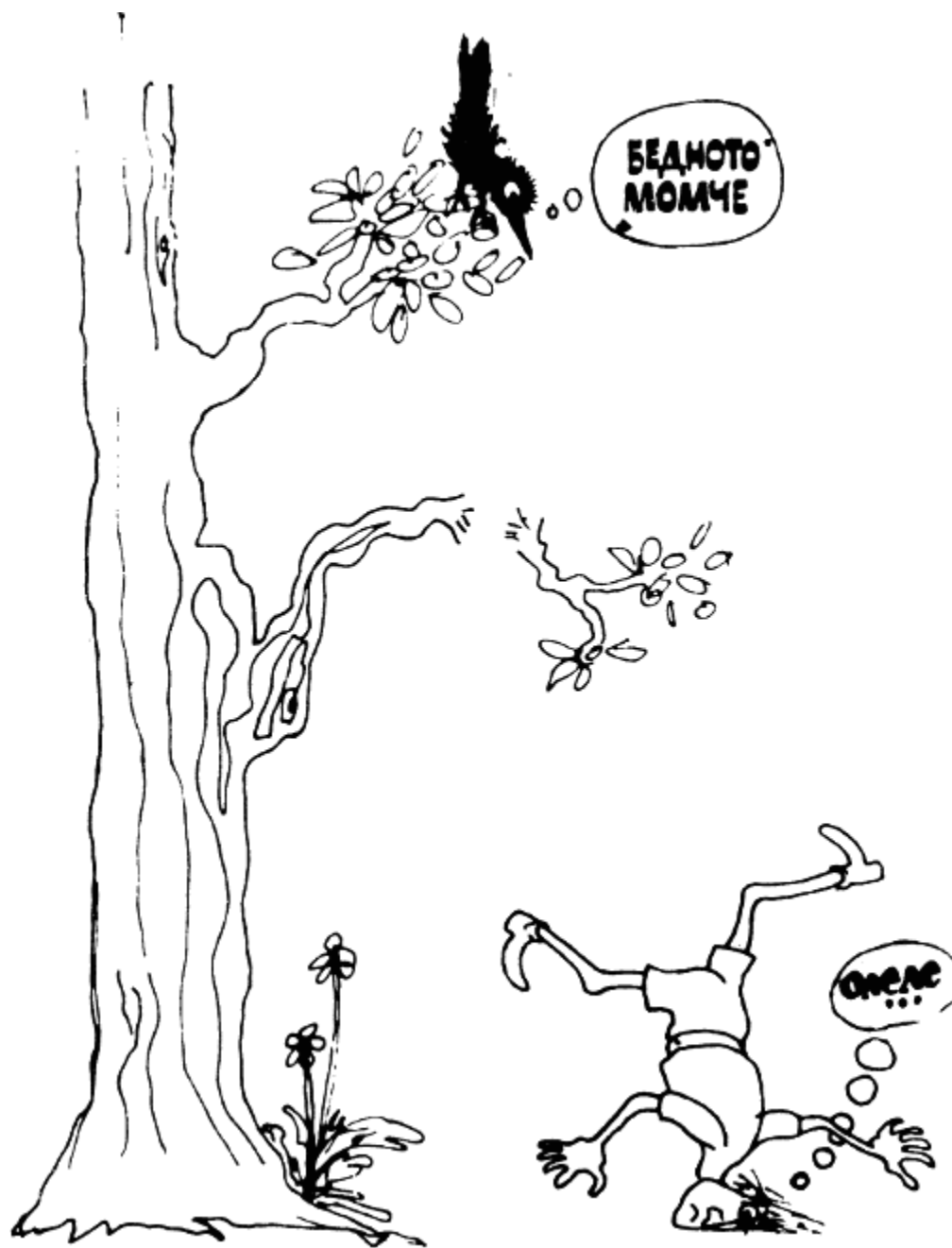
— А-а — рече баща му и си придаде много важен вид. — Този въпрос ще решавам аз. Защото ти си мой син, а синовете трябва да вършат това, което бащите им кажат.

— Защо пък да трябва? — попита Иван.

— Хм... — рече господин Олсен. — Защото е така. Сигурно го пише в закона. Децата трябва да правят това, което им нареждат бащите — така е написано там.

„Ама че тъп закон“ — мислеше си Иван, докато баща му го замъкна в градината и го качи на едно дърво.

Иван Олсен увисна на един клон и стомахът му се свиваше от страх, докато накрая клонът се счупи. Иван падна и от носа му потече кръв.

— Сега сам се убеди — каза Иван на баща си, като триеше кръвта от лицето си. — Не мога да стана като Тарзан и разни подобни.

— Ох! — извика баща му и почна да си скубе косите. — За нищо не те бива. Ти си... да, ти си нещо по-лошо и от *Гумен Тарзан*!

— Ха — подхвърли Иван и отново изтри кръвта от носа си. — Аз пък мислех, че съм слабак.

— И слабак си — кресна баща му. — Но преди всичко си *Гумен Тарзан*!

— Добре де — каза Иван и си тръгна.

Но вижте какво стана по-нататък.

Край тях по пътя минаваха много деца и някои чуха как бащата нарече Иван.

— Ха-ха, Гумен Тарзан! — крещяха те и се смееха. — Страшен прякор. Така ще му казваме вече *Гумен Тарзан*, ха-ха...

И още на следващия ден големите момчета го чакаха в двора на училището и викаха:

— Хей, Гумен Тарзана, може ли да ти видим мускулите? — и се превиваха от смях.

— Затваряйте си устата — отговори им Иван.

Но, разбира се, това не му помогна и за Иван денят започна с наливане на вода в панталоните в една от училищните тоалетни.

Да, ето какво излезе от цялата работа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На Иван Олсен му беше мъчно, че го наричат Гумен Тарзан. Та нали не беше направен от гума...

Той бе само едно съвсем обикновено дребничко момче, което твърде често пердашеха и още по-често му наливаха вода в панталоните.

Но ето че един ден Иван Олсен реши да научи нещо.

Нещо, с което да надмине всички.

„Най-напред — мислеше си Иван, — най-напред ще се науча да играя футбол като другите момчета.“

И той отиде на игрището, да се научи да играе футбол. Игрището беше една голяма зелена ливада. Там имаше много момчета, които тичаха и непрекъснато се въртяха около една топка.

— Виж ти, Гумения Тарзан е дошъл! — извика едно от децата.
— Какво ли търси тук?

— Ами че — измънка Иван, — намислил съм да се науча да играя футбол.

Момчетата престанаха да ритат топката и дойдоха при него.

— Какво, казваш, си намислил? — попитаха те.

— Намислил съм да се науча да играя футбол — отвърна Иван.

— А можеш ли да засичаш и да избиваш? — обади се едно високо слабо момче.

— Какво, какво? — попита Иван, защото изобщо не знаеше що е това избиване.

— Можеш ли да вкарваш голове? — намеси се друго момче.

— Хм — рече Иван Олсен. — Да вкарвам...

— Уф! — казаха момчетата. — Та ти май си нямаш и понятие от футбол, а?

— Не-е — отвърна Иван Олсен.

— Ами да го оставим поне да опита — предложи високото слабо момче. — Нека видим за какво го бива Гумения Тарзан.

— Дадено — съгласи се едно от момчетата. — Хайде, ритни топката бе, дребосък!

Топката лежеше в тревата пред момчетата.

— Засили се! — обади се някой.

Иван Олсен реши да се засили здравата, затича се от седем-осем метра разстояние и ритна топката с все сила.

Но изобщо не я уцели.

Само направи силен ритник във въздуха. Гуменият му ботуш литна нагоре, а той се просна по гръб на земята — туп!

Ето как изглеждаше:

— Ох — изпъшка Иван Олсен.

— Ти ставаш за циркаджия, а не за футболист — заявиха момчетата и запратиха ботуша върху главата на Иван Олсен. — Никога

няма да се научиш, Гумен Тарзане.

— Не-е — каза Иван. — Ясно е, че няма.

И другите момчета продължиха да играят, а Иван се затътри обратно.

После Иван реши да се научи да кара колело.

Но Иван си нямаше колело, затова изнесе от мазето високото черно дамско колело на майка си.

Иван подпря колелото на оградата и го огледа отдолу нагоре.

„Дали ще мога да карам такова голямо колело?“ — помисли си той.

Иван се покатери на оградата, а оттам — на високото черно колело.

„Леле-мале! — рече си той и погледна надолу към земята. — Височко е. Чак свят ми се зави.“ Иван Олсен все още седеше на високото черно дамско колело, когато едно от големите момчета мина покрай него.

— Хей, дребосък! Гумен Тарзане! — извика голямото момче. — Какво правиш там горе?

— Карам — каза Иван.

— Ха-ха-ха — изсмя се голямото момче. — Ти на това каране ли му викаш? Та ти стоиш на едно място бе, човек!

— Е, да — рече Иван. — То е, защото не мога да го подкарам.

— Голям загубеняк си! — каза голямото момче. — Трябва да завъртиш педалите бе, човек!

— Да-да — потвърди Иван. — Много добре ми е известно.

— Ами че направи го де! — подкани го голямото момче.

— Да-да — каза Иван. — Цялата работа е там, че не мога да достигна педалите. Краката ми са много къси.

Докато обмисляше положението, голямото момче бавно запали цигара.

И без да се бави, блъсна с все сила високото черно колело напред.

— Много бла... бла... го... даря — заекна Иван Олсен и полетя надолу по улицата, като се притискаше към кормилото.

Той се носеше покрай електрически стълбове и улични табели, леки коли и кучета и дори профуча край една възрастна дама, която отскочи встрани и си спаси живота.

— Обесник! — извика възрастната дама и размаха след него чадъра си. — Хулиган, непрокопсаник, убиец, битник...

— Да, да — измърмори Иван и продължи да лети с такава скорост, че въздухът свистеше в ушите му.

Его как даматa крещи след Иван:

„Ох — мислеше си Иван. — Че то било страшно трудно да караш колело.“

Но го очакваха още по-лоши неща.

Най-напред колелото и Иван прекосиха градския парк с розите.

Градският парк с розите беше много представително място. Това личеше и от табелките, поставени из целия парк.

„ЗАБРАНЕНО ЗА ДЕЦА“ — гласяха табелките.

Иван Олсен прекоси парка с всичките му рози точно по средата.

— Ей ти, къде гледаш? — извика един мъж, който вървеше с гребло в ръката сред розите. — Какво си въобразяваш?

И се затича след Иван с греблото.

— Проклето хлапе! — кресна той и размаха греблото. — Веднага се разкарвай оттук!

— Добре де — каза Иван, изхвъркна от парка и нахълта в една тясна и стръмна уличка, която водеше надолу към пристанището.

Отгоре Иван успя да види, че улицата свършва с дълъг, издаден в морето кей, на който с въдици в ръка бяха застанали двама любители рибари.

Те стояха мирно и тихо, пушеха си лулите и си приказваха за времето, когато Иван връхлетя с голяма скорост върху им.

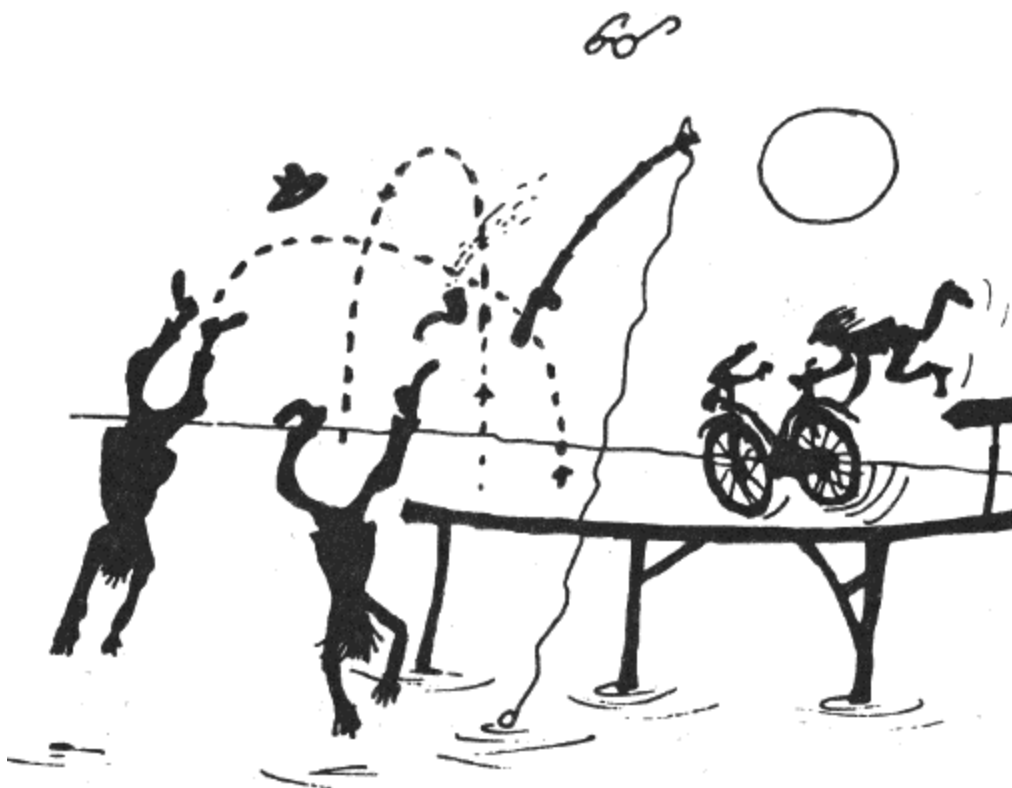
— Пази се! — извика Иван. — Пази се, че ида...

Като видяха как Иван лети насреща им, рибарите сериозно се уплашиха.

— Господи! — разкрещяха се те. — Тоя ще ни прегази! Помощ!

И като захвърлиха въдиците, лулите и шапките си, скочиха във водата с главите надолу.

Ето, виж как:

Иван Олсен премина с лъкатушене по кея.

— Ох — простена той, — сега вече сигурно ще се удавя.

И в следващия миг цопна във водата заедно с голямото черно колело.

Чу се само цоп!...

— Бълбук-бълбук — долетя откъм Иван Олсен. — Бълб... бъл...

Но Иван не се удави.

Единият от рибарите го улови с въдицата си, Иван увисна на куката и от него почна да се изцежда вода:

— Кап-кап, кап, кап-кап...

— Я погледни тук — каза рибарят и изправи Иван пред една табелка, поставена край кея. — Не можеш ли да четеш бе, момче?

— Не-е — отвърна Иван.

Ето как държат Иван Олсен пред табелката:

— Така ли? — каза рибарят. — Тогава ще ти го прочета. Тук пише: „Забранено за велосипедисти!“.

— А, това ли било — рече Иван.

— Да — каза другият рибар и се покатери на кея. — Днешните деца не знаят да четат. В училище не се занимават с нищо друго, освен с игри.

Първият рибар пусна Иван да стъпи на кея.

— От теб не става колоездач — заяви той. — Не ти ли се струва, че трябва да се посветиш на нещо по-разумно?

— Да — отвърна Иван. — И това ще стане.

Същия ден, когато Иван се прибра у дома с мокри дрехи, от които още се стичаше вода, и с мокро колело, от което още капеше, майка му дълбоко въздъхна.

— Ти май вече прекали с тази вода — промърмори тя. — Не можеш ли да измислиш нещо друго?

Господин Олсен също въздъхна.

Неговата шумна въздишка можеше да се чуе чак на другия край на улицата.

— Да те залеят с вода чак до перчема — мърмореше той. — Това е прекалено!

— Да — отговори Иван. — Наистина е прекалено.

ПЕТА ГЛАВА

През следващите няколко дни Иван Олсен направи опит да се научи на други неща.

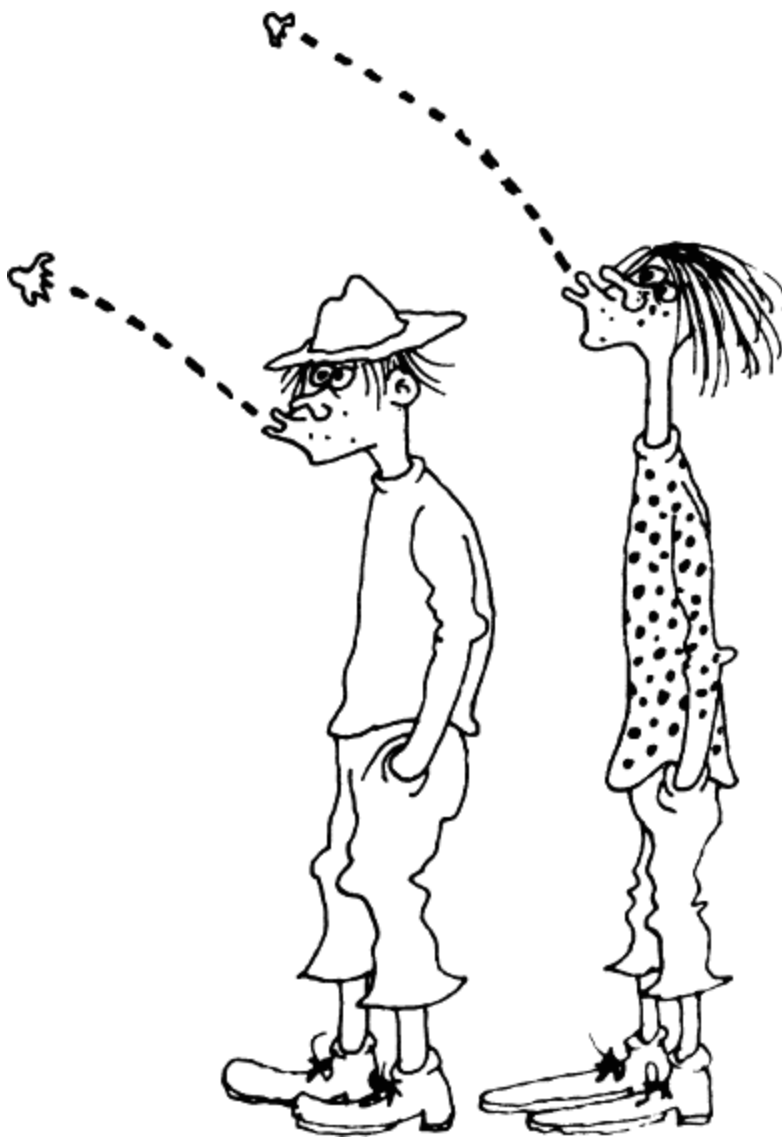
Понякога, когато минаваше покрай големите момчета, той ги виждаше как стоят на тротоара и се състезават кой ще плюе най-далеч.

Те бяха пъхнали ръце в джобовете и се перчеха.

Някои от големите момчета можеха да плюят чак до отсрещната страна на улицата.

Други пък уцелваха с плюнката си електрическия стълб *от осем метра разстояние*. А това беше голямо постижение.

Ето как големите момчета се състезават в плюене на дълго разстояние:

„Нещо такова и аз бих могъл да науча“ — помисли си Иван.
И той се опита да изпрати една плюнка на отсрещния тротоар.
Но и този път нищо не се получи.

Слюнчиците на Иван Олсен бяха съвсем мънички и бели, целите на мехурчета, и се стичаха надолу по ризата му.

— Я слушай, момче — извика баща му, като подаде глава през прозореца. — Ти май си застанал там, за да си цапаш дрехите, а?

— Да, точно това правя — отговори Иван и се отдалечи. Запъти се надолу към езерото.

Защото баща му никога не ходеше там.

В клонака край езерото пееха птички.

На една вейка точно над Иван Олсен беше кацнал скорец и чуруликаше.

„Е-хе — помисли си Иван и приседна в тревата. — Струва ми се, че ще мога да се науча да свирукам.“

Както си седеше и се упражняваше в свирукане, край него мина, куцукайки, една стара жена.

Тя имаше много странен вид.

На главата ѝ беше кацнала гарга, а в устата ѝ стърчеше само един зъб.

— Добра среща — каза старицата.
— Добър ти ден — отговори Иван.
— Не се ли страхуваш от мен? — попита старицата.
— Не-е — отвърна Иван. — Страх ме е само да не ми наляят вода в гащите, да не ми разбият носа или нещо от този род. Но от тебе не ме е страх.

— Чудна работа — рече старицата. — Защото аз съм вещица, разбираш ли?

— О-хо! — възкликна Иван и погледна старата жена с гаргата на главата. — Досега не съм виждал истинска вещица. Баща ми казва, че изобщо не съществуват вещици.

— Тъй ли? — рече старицата и присви едното си око. — Баща ти наистина ли казва така?

— Да — отвърна Иван. — Той казва, че всичките тези вещици и тем подобни са чиста измислица.

Старицата се засмя, тъй че Иван може да види зъба й.

— Твоят баща сигурно е един нищо и никакъв стар мухльо — каза тя. — Но ще има да види чудесии!

— Той и на мене ми е сърдит, защото не ме бива много да уча букви, да се катеря по дърветата или да играя футбол — рече Иван.

Старицата кимна.

— Вярно е — каза тя. — Такива са всички стари мухльовци. Слушай сега. На тебе може да ти се сбъдне едно желание.

— Едно желание ли? — попита Иван. — Как така едно желание?

— Ей така — отвърна старицата. — Когато човек срещне вещица, може да поиска да му се изпълни едно желание. Можеш да поискаш всичко.

„Дръж се, момче — каза си Иван Олсен. — Днес имаш късмет.“

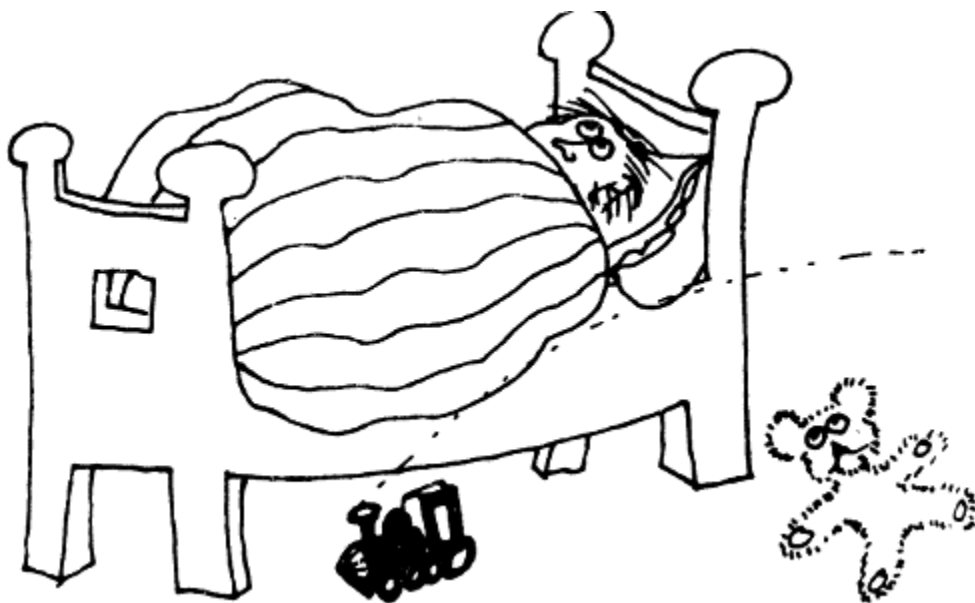
— Тогава бих си пожелал един...

— Стой, стоп — заяви старата жена. — Когато ти позволят да си пожелаеш нещо, желанието ти трябва да бъде сериозно. Да не е просто колело или ново пиано, или пък херметичен часовник. За подобни дреболии и сам можеш да си спестиш пари. Върви си у дома и добре размисли до утре. Ще се срещнем пак тук.

— Слушам — каза Иван.

После се прибра у дома и започна да мисли.

Цялата нощ Иван лежа буден и обмисляше какво да поиска от вещицата на другия ден. Ето го тук Иван как мисли:

„Мога да поискам сто крони — разсъждаваше той. — Или хиляда крони — или може би седем милиона. Бих могъл също да пожелаая да стана спец по футбол. Или в надплюването на дълги разстояния. Но това са все обикновени желания.“

Иван Олсен лежеше в тъмното — което беше нещо необичайно за него — и така усилено мислеше, че чак леглото му скърцаше.

„Мога също да поискам да стана силен като Тарзан — каза си той. — Тогава бих могъл да прасна няколко юмрука по кратуните на големите момчета. Но дали Тарзан го бива да плюе от едната страна на улицата до другата? А? Тц, сигурно не го бива. Те там, в джунглата, не се надплюват много. Баща ми обаче ще бъде страшно доволен, ако стана силен като Тарзан.

Защо да доставя това удоволствие на баща си?

Той самият никога не ми доставя удоволствие.“

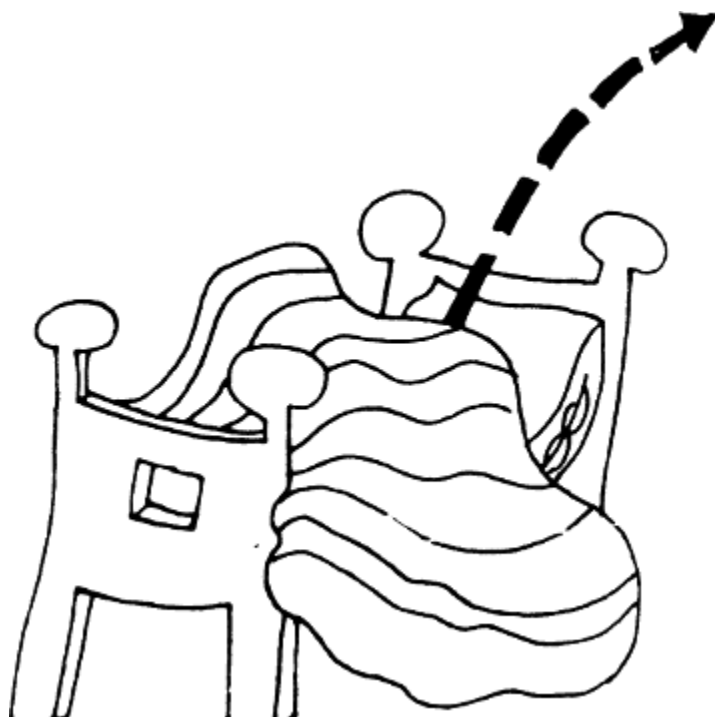
Иван Олсен въздъхна и се обърна на другата страна.

„Мога да си пожелаая да стана съвсем обикновено момче, което рядко яде бой или не му наливат вода в гащите — мислеше си Иван. — Или всички да престанат да ме наричат Гумения Тарзан. Но мога да си пожелаая само едно нещо.“

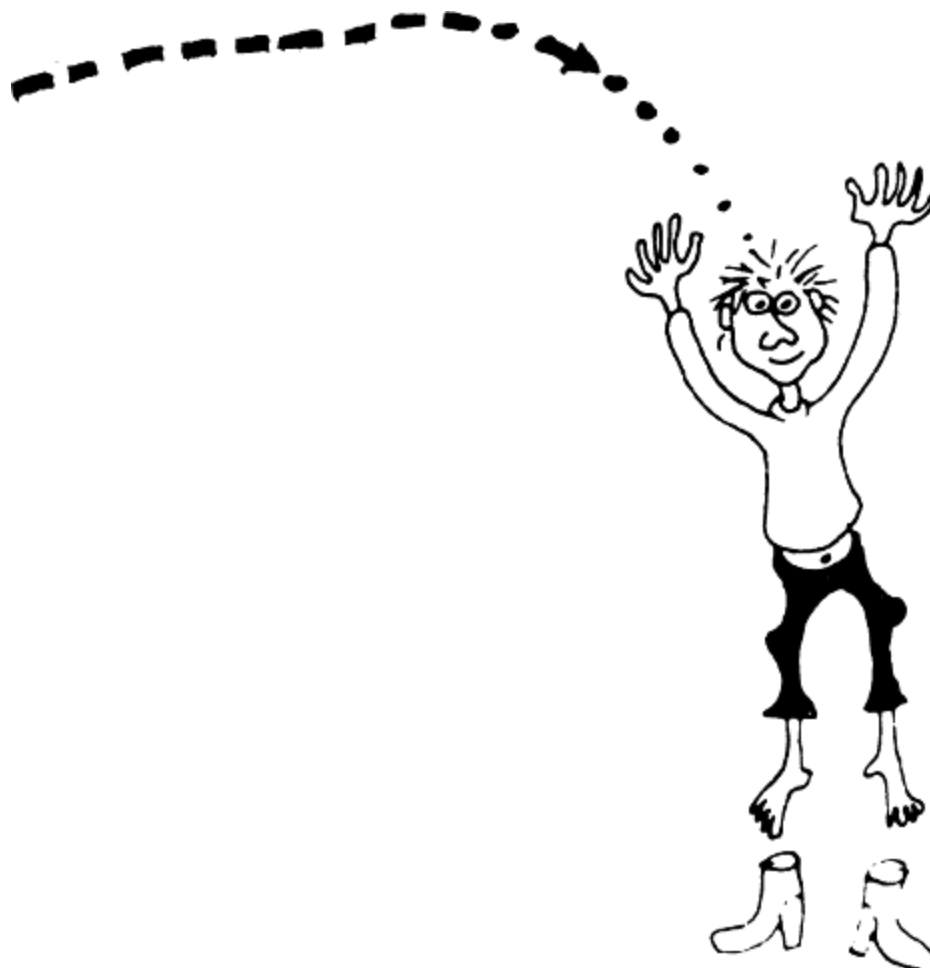
Тази нощ Иван Олсен разбра колко трудно е да решиш какво да си пожелаеш.

Той мисли, мисли и едва когато започна да се развиделява и на съседния покрив запя един кос, Иван внезапно се сети какво да поиска

от старата жена.

Скочи от леглото — ето така

нахлузи дрехите си и хукна надолу към езерото.

— Откри-и-х — викаше той, докато тичаше през глава нататък. —
Открих. Знам какво да си поискам!

Старата жена не се виждаше никъде и Иван започна да я търси.
Най-сетне я намери.

Тя стоеше пред един стар фургон и видът ѝ беше много сънлив.

— Боже мой! — възкликна тя и си разтърка очите. — Ти здравата
си подранил!

— Тъй вярно! — извика Иван. — Защото вече знам какво да
поискам.

— Какво ще поискаш? — попита старицата и се прозя.

— Искam *всички мои желания да се сбъдват* — извика Иван
Олсен.

Старицата престана да се прозява и го погледна силно
изплашена.

— Какво? — попита тя. — Я го повтори още веднъж!

— Добре — каза много гордо Иван. — Искam *всички мои желания да се сбъдват*.

— Аки-паки, света Богородичке — промърмори старицата. — Всички твои желания, казваш...

— Точно така — отвърна Иван Олсен. — Всичките до едно.

— Леле-мале, недей така! — рече старицата и приседна на стълбичката пред фургона. — Това е най-голямото желание, което съм чула през целия си живот на магьосница.

— А-ха-а — каза Иван още по-гордо. — Ама и аз цяла нощ си блъсках главата, докато го измисля!

Старицата така се почеса по главата, че гаргата се вдигна във въздуха.

Ето как:

— Мога да изпълня такова сложно желание, но ще важи само за един ден — каза тя. — Почакай малко. Трябва да проверя какво пише в Справочника за вещици.

Тя измъкна от фургона една орфана книга и започна да я прелиства.

— Необикновени желания... — мърмореше тя. — Необикновени... Необикновени... аха, ето ги тук. Необикновени желания... страница сто седемдесет и шеста.

— Ценно желание, няма що — каза Иван. — Страшно ценно желание, нали?

Старицата кимна, постави една черна тенджерка над огнището и накладе огън.

— Извънредно ценно — потвърди тя.

Когато от тенджерката заизскачаха мехури, вещицата надонесе различни неща и ги сипа вътре с една лъжица.

Както виждаш, започна да се кълби отвратителен дим и гаргата в косите ѝ се разкашля.

— Какво слагаш в тенджерката? — попита Иван и коленичи до нея.

— Ами от всичко по малко — отвърна старицата. — Змийска кожа — ние, вещиците, винаги я използваме, после омайно биле, жабешко краче, миша опашка, котешки мустак и коледна бира. Това са все неща, които старите вещици постепенно събират, докато обикалят нагоре-надолу.

— Такива работи значи... — каза Иван. — А как е на вкус?

— Гадост — рече старицата и се засмя. — Гадост. Ям я само когато имам гости. Обикновено предпочитам каша, пържена херинга, понякога и чашка коняче. А сега да опитаме буламача.

И тя пъхна под носа на Иван Олсен голяма лъжица, пълна с мътна жълтеникава супа.

— Пфу... ай... уф! — възкликна Иван и преглътна. — По дяволите, ама че противно!

— Е — рече вещицата, — това са все силни маго-препарати. Сега вече можеш да си пожелаеш всичко, каквото душа и сърце ти искат. Но помни какво ти казах: *само днес!*

— Да — потвърди Иван Олсен. — Само днес!

ШЕСТА ГЛАВА

И така, Иван Олсен вече беше момче, което можеше да си пожелае, каквото иска.

Но *само през този ден*.

Първото, което той направи, бе да поиска да стане световен шампион по надплюване на дълги разстояния.

Иван пхна ръце в джобовете — както беше забелязал да правят големите момчета, когато се състезаваха в плюене — и запрати една плюнка на отсрещния тротоар.

— Ура-а! — извика той. — И аз мога. Мога да се надплювам!

После плю още веднъж, ей така, за да се убеди, че наистина може.

„Отлично — каза си той. — Браво, Иване! Дано сега някой мине оттук.“

И наистина минаха.

Две големи, пъпчиви момчета, които често бяха наливали вода в панталоните на Иван.

— Ха — извикаха те, — ето го и Гумения Тарзан. И с какво се занимава нашият ненадминат герой?

— С надплюване — отвърна Иван Олсен. — Плюя на дълги разстояния.

Двете големи момчета се прегърнаха през рамо и избухнаха в смях.

— Добре ли чух? — попита едното и едва не се задави от смях. — С надплюване ли каза, Гумен Тарзана?

— Точно така — заяви Иван.

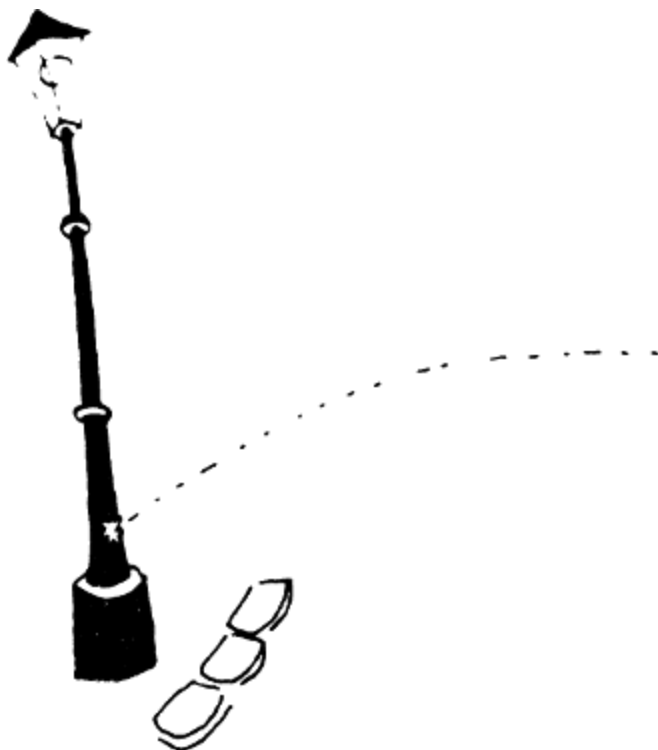
— Я да видим — казаха двете големи момчета. — Я направи един малък опит, Гумен Тарзана.

— Дадено — съгласи се Иван. — Виждате ли ей оня стълб отсреща?

— Ха-ха-ха! — извикаха двете големи момчета. — Да не мислиш, че имаме нужда от очила, дребосък такъв?

Иван не им отговори.

Вместо това той пхна ръце в джобовете си, изви глава назад и запрати една голяма, кръгла плюнка върху електрическия стълб.

— О-хо! — извикаха двете големи момчета и изобщо забравиха да се хият. — Та той наистина уцели! Я го виж ти!

— Точно така — рече Иван. — Да искате да ви покажа още нещо?

— Защо не — казаха момчетата. — Опитай още веднъж. Може да не сме видели добре първия път.

Иван се облегна назад и залепи нова плюнка върху стълба. Този път го направи със затворени очи.

Двете големи момчета зинаха от учудване.

— Сега я втасахме — измърмори едното от тях. — Гумения Тарзан май не е на себе си днес.

И двамата продължиха пътя си.

Но Иван Олсен забеляза, че бяха леко засрамени.

Като отиваше на училище, Иван Олсен мина покрай една библиотека.

В подобна сграда той по-рано не беше влизал, защото изобщо не знаеше да чете.

„Направо влизам и искам да ми заемат една книга — помисли си той. — И ще я прочета на учителя, хем на висок глас.“

Иван Олсен влезе в библиотеката.

— Добър ден — поздрави той библиотекарката. — Моля ви, заемете ми най-голямата и най-дебелата книга, която имате.

Ето я библиотекарката:

— С удоволствие — каза тя. — Но тази книга е толкова голяма, дебела и тежка, че никой не може да я помръдне.

— Аз сигурно ще мога — заяви Иван.

— Е, добре — каза библиотекарката и му се усмихна.

Тя все пак му посочи къде се намира книгата.

Ей, че беше голяма — просто да не повярваш!

Имаше повече от девет хиляди страници и размери на хладилник.

— Веднага ще я заема — каза Иван.

Той взе гигантската книга под мишница, изнесе я от библиотеката и я постави в една количка, която стоеше самотна на тротоара и скучаеше.

Иван подкара книгата към училище и я стовари право в средата на класната стая.

Тук Иван Олсен се задава с книгата:

— Добро утро — каза той на учителя. — Сега ще ви прочета на глас тая книга.

На учителя едва не му паднаха очилата.

— Какво, моля? — извика той.

— Много искам да прочета на глас пред всички ви ей тази книга — каза Иван.

— Как така? — рече учителят. — Та ти, Иван Олсен, изобщо не можеш да четеш.

— Днес мога — заяви Иван.

И той прочете на глас огромната книга на учителя и на всички деца в класа.

Ето как Иван чете на висок глас:

Когато учителят чу как Иван прочете цялата грамадна книга, очилата му паднаха на масата.

— Тъй — каза Иван. — А сега ще ви я прочета още един път.

И Иван Олсен изчете още веднъж страшно дебелата книга — но този път — *отзад напред*.

— Хлъц — извика учителят.

И изгуби съзнание.

Никога в живота си не беше чувал момче да чете толкова голяма и толкова дебела книга.

Но се случиха и други неща.

Например, когато Иван Олсен слезе в училищния двор.

Този ден големите момчета стояха там и както обикновено чакаха да му наляят вода в панталоните.

— Хей, Гумен Тарзане — извикаха те, щом го съгледаха. — Може ли да ти видим мускулите?

— Дадено, разрешавам ви — отвърна Иван.

Големите момчета се плеснаха по бедрата и просто се разхълцаха от смях.

— Чухте ли го? — извикаха няколко от тях. — Днес Гумения Тарзан иска да покаже пилешките си мускули.

— Сигурно му се е разхлопала някоя дъска — обадиха се други.

— Хлоп-хлоп, хлоп-хлоп! — деряха в хор гърлата си големите момчета.

— Е, Гумен Тарзане — рече най-голямото от тях. — Показвай си пилешките мускули, дребосъко!

— Хайде, иначе ще ти налеем вода в гащите! — извика друго момче.

— И така, и така ще му налеем — каза най-голямото. — Запретвай ръкави, Гумен Тарзане!

Иван Олсен беше съвсем сам сред големите момчета, които стояха, хилеха се, крещяха и подскачаха около него.

— Много ли сте сигурни, че не ви е страх и искате да видите мускулите ми? — попита Иван Олсен.

Големите момчета просто се просълзиха от смях.

— Почти сме сигурни, че няма да се уплашим — извикаха те. — Хайде, давай, Гумен Тарзане!

Иван Олсен бавно нави единия си ръкав.

— Готови ли сте? — попита той.

Големите момчета си поеха дъх и избърсаха сълзите от пъпчивите си бузи.

— Да! — изреваха те. — Готови сме. Само почвай!

Тогава Иван Олсен стегна мускулите на ръката си.

Чу се *пуф!* и на мишницата му се изду мускул, колкото балон.

Ето виж как:

Изведнъж в училищния двор стана много, много тихо.

— Мале-е! — прошепна едно от големите момчета. — Представете си, ако заработи с тоя мускул...

— Така и ще направя — каза Иван Олсен. — Ще поработя с него още сега!

И той наля вода в панталоните на седемнадесет от най-големите дангалаци, а останалите заключи в една от училищните тоалетни.

Заедно с учителя по гимнастика.

— Не искам — викаше учителят. — Да не си посмял...

— А-а — каза Иван. — Такова голямо момче като теб не се страхува от нищо, нали?

И Иван захлопна вратата точно под носа на учителя по гимнастика.

Чу се едно *тра-а-с!*...

СЕДМА ГЛАВА

Този ден, когато Иван Олсен се върна от училище, баща му, господин Олсен, седеше и както винаги четеше книгата за Тарзан.

— Ама как така... как така си идваш в такъв вид? — попита господин Олсен и се вторачи в дребничкия си син. — Нима днес никой не ти е налял вода в гащите?

— Не-е — отвърна Иван.

— Слушай — каза баща му и стана от стола. — Да не би да си избягал от училище?

— Не-е — рече Иван.

— Хм — измърмори баща му. — Ами научи ли нещо днес?

— Не-е — отвърна Иван. — Нищо особено.

— Какво значи това „нищо особено“? — изкрещя господин Олсен.

— Ей тъй — каза Иван. — Нищо особено.

— Чакай де — попита баща му. — Ама съвсем нищо ли не си правил днес?

— О-хо, напротив — каза Иван. — Прочетох една книга, голяма колкото хладилник.

— Колкото какво? — извика баща му.

— Колкото хла-дил-ник — рече Иван. — Освен това аз налях вода в гащите на някои от големите момчета и заключих учителя по гимнастика в една от тоалетните.

— Божичко! — кресна баща му и се чукна по челото. — Да не би да почнеш да лъжеш и собствения си баща?

— Не-е — каза Иван. — Всичко е чиста истина, стари слабако!

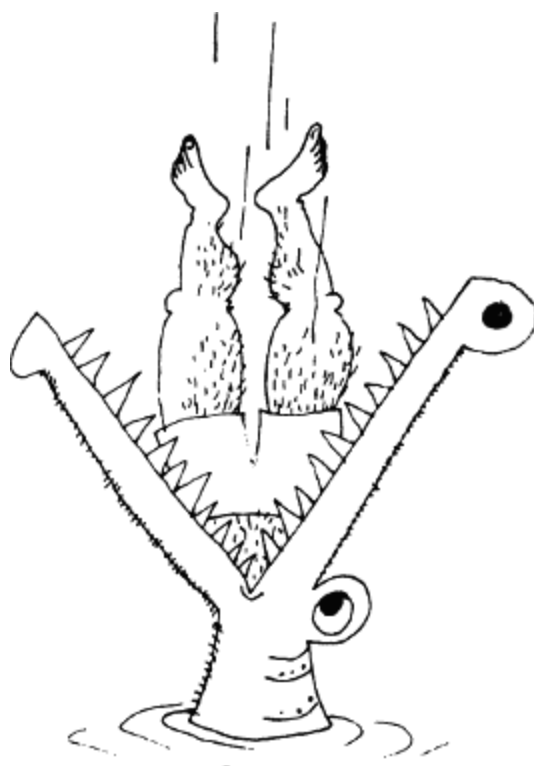
— Засрами се — извика баща му и лицето му просто посиня от гняв. — Децата изобщо не бива да приказват така с родителите си!

Явно господин Олсен съвсем беше забравил какви думи имаше навик да употребява самият той, когато разговаряше с мъничкия си син.

— Родителите също не бива да приказват така с децата си! — заяви Иван Олсен и удари с юмрук по книгата, точно както правеше баща му.

Ударът му беше толкова силен (Иван Олсен наистина удари страшно силно), че Тарзан падна от дървото и един крокодил го изяде.

В книгата, разбира се.

Господин Олсен изтри челото си.

— Виж! — извика той. — Виж какво направи негоднико! Та ти уби Тарзан!

— Стига с тоя Тарзан! — каза Иван Олсен — Сега ти, стар слабако, ще дойдеш с мен навън и ще скачаш от клон на клон.

— Не, дума да не става! — извика господин Олсен. — Дума да не става! Та това са най-дръзките думи, които съм чувал. И освен туй възрастните изобщо не са длъжни да правят каквото децата им нареждат, ха-ха!

— О-хо, ще видиш, че са длъжни — каза Иван. — Във всеки случай днес са длъжни.

И Иван улови под мишница баща си — господин Олсен, занесе го навън при едно крушово дърво и го качи на един клон.

Тук Иван улавя баща си под мишница:

— Така — каза Иван. — Ха сега да те видим как скачаш от клон на клон.

— Аз... о-о-о, страх ме е — извика господин Олсен, готов да заплаче.

— Хайде бе — рече Иван Олсен. — Какво правиш? Такъв юначага като теб не се бои от нищо, нали?

— Как не — извика господин Олсен, като се притискаше към клона, който започна да пращи. — Ако падна долу, мога да си разбия носа и да му потече кръв...

— Да, можеш — каза Иван. — Добре ми е известно. Сам съм го изпитвал много пъти.

— Е... и какво от това? — извика господин Олсен. — С децата е съвсем друго. Само децата падат и им потича кръв от носа.

В същия миг клонът, за който се беше заловил, се счупи и господин Олсен тупна от дървото с гръмогласен рев.

— На някои възрастни понякога наистина им се случва да си разбият носа — рече Иван Олсен и помогна на баща си да стане. Нали... старче?

— Ох, ох — завайка се баща му, като триеше кръвта от носа си. — Това е най-ужасното нещо, което съм преживял през целия си живот.

И господин Олсен се разрева истински.

Горкият господин Олсен.

Бедният човечец.

От това, че си разби носа, толкова му прилоша, че трябваше да си легне с компрес от лед на челото.

Ето го как лежи:

Майката на Иван Олсен — госпожа Олсен — клатеше глава.

— Тц, тц — тюхкаше се тя. — С Иван май положението става все по-лошо.

Изглежда, тя щеше да се окаже права.

ОСМА ГЛАВА

Докато господин Олсен лежеше в кревата с торбичка лед на челото и хленчеше, Иван реши да направи няколко кръгчета с колелото. Той изнесе високото черно дамско колело от мазето и скочи на седалката.

— Пази се! — извика той и се наведе напред над кормилото. — Иде рицарят на велосипеда!

— Дрънкаш глупости! — подвижна му едно голямо момче, което мина на мотоциклет оттам и имаше намерение да се подиграе на Иван Олсен. — Ти изобщо не можеш да караш колело, Гумен Тарзане. Тичай при майка си, да ти смени пеленките, запъртък такъв!

Иван Олсен закова колелото точно пред голямото момче.

— Ако имах малко повече време — каза той на момчето, щях да ти наля вода в гащите, дангалако неден. Вместо това ти предлагам да се състезаваме.

— О-хо — възкликна момчето с мотора. — Ха-ха, ти май не си съвсем добре днес, а, Гумен Тарзане?

— Напротив, хубавичко го запомни — отвърна Иван. — Тъкмо днес съм изключително добре. Хайде да започнем надбягването.

— Ха-ха-ха! — изсмя се голямото момче и запали цигара. — Ти да не си въобразяваш, че имам желание да се състезавам с кърмачета?

— Хайде бе! — каза Иван Олсен и се качи на колелото. — Ти изобщо не смееш, мухльо такъв.

Голямото момче почервения като рак.

— Не съм смеем ли? — възкликна то и хвърли цигарата. — Сега ще те науча аз!...

— Да-да, опитай само, мърльо неден! — извика Иван и се понесе като вихър надолу по улицата.

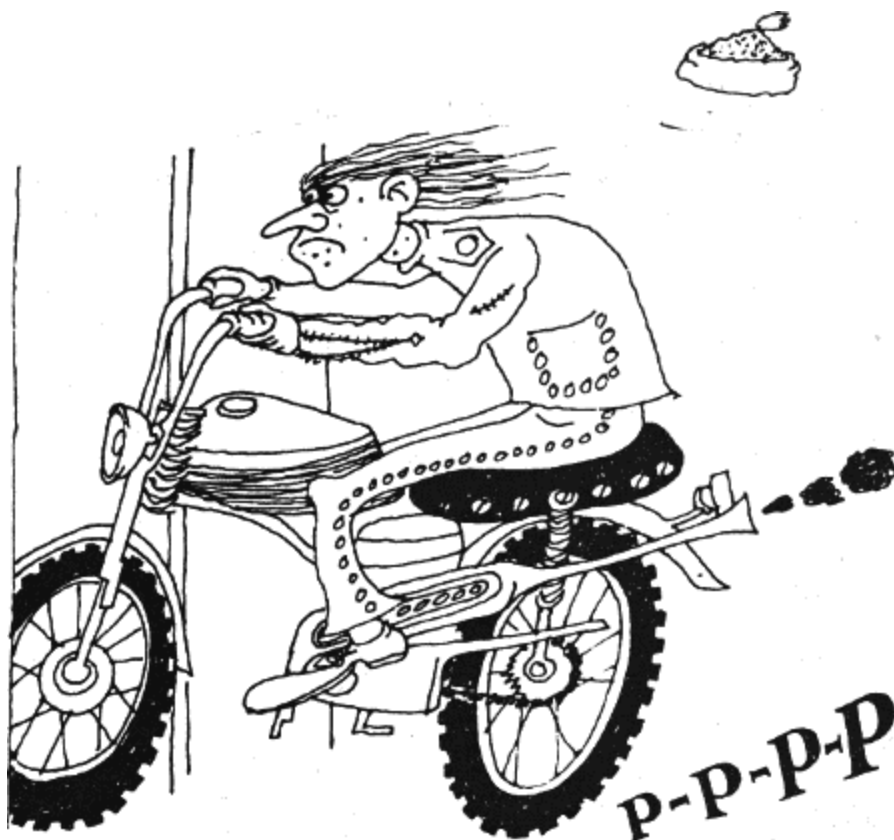
Когато стигна до големия супермаркет „Панва-Канва“, той профуча с такава скорост на завоя, че гумите на колелото се нажежиха до червено.

Голямото момче даде газ и препусна с мотора си след Иван. Но като стигна до супермаркета „Панва-Канва“, изобщо забрави да завие.

Вместо това нахълта през стъклени врати на супермаркета и префуча през автоматичния брояч.

Заедно с мотоциклета.

Виж го тук:

— Какво ли беше това? — попита касиерката.

— Ау-у! — извика дамата, която тъкмо плащаше пакетче мая. — Ау-у... приличаше на мотор.

— Не може да бъде — каза касиерката. — Тук в „Панва-Канва“ изобщо не продаваме мотори.

— И все пак приличаше на мотор — настоя дамата с маята.

В същия миг точно в центъра на „Панва-Канва“ се чу страхотен грохот.

Срутиха се триста консерви с храна за котки. Кутиите се търкаляха по пода и дрънчаха.

Касиерката и дамата с маята се спуснаха нататък.

Мотоциклетът лежеше на пода сред грамадата консервени кутии, а голямото момче се бе приземило върху хладилника за дълбоко замразяване, пълен със замразени, заклани пилета.

— Напълно бяхте права, госпожо — каза касиерката на дамата с маята. — Мотор е.

— Да — рече дамата с маята. — И на всичко отгоре с едно голямо момче. Днешните младежи от ден на ден стават все по-разпасани.

— Имате пълно право, госпожо — каза касиерката. — От разпасани, по-разпасани. За всичко е виновна телевизията.

— Ох! — извика голямото момче. — Ох, по дяволите!

А Иван Олсен летеше надолу към пристанището.

Той още отдалеч съгледа кея и видя, че на него стоят четирима рибари.

Изпита желание да се спусне при тях, да ги поздрави и да им каже, че вече се е научил да кара колело.

В това време рибарите стояха мирно и тихо, пушеха си лулите и гледаха водата, докато един от тях внезапно забеляза, че срещу тях се задава Иван Олсен.

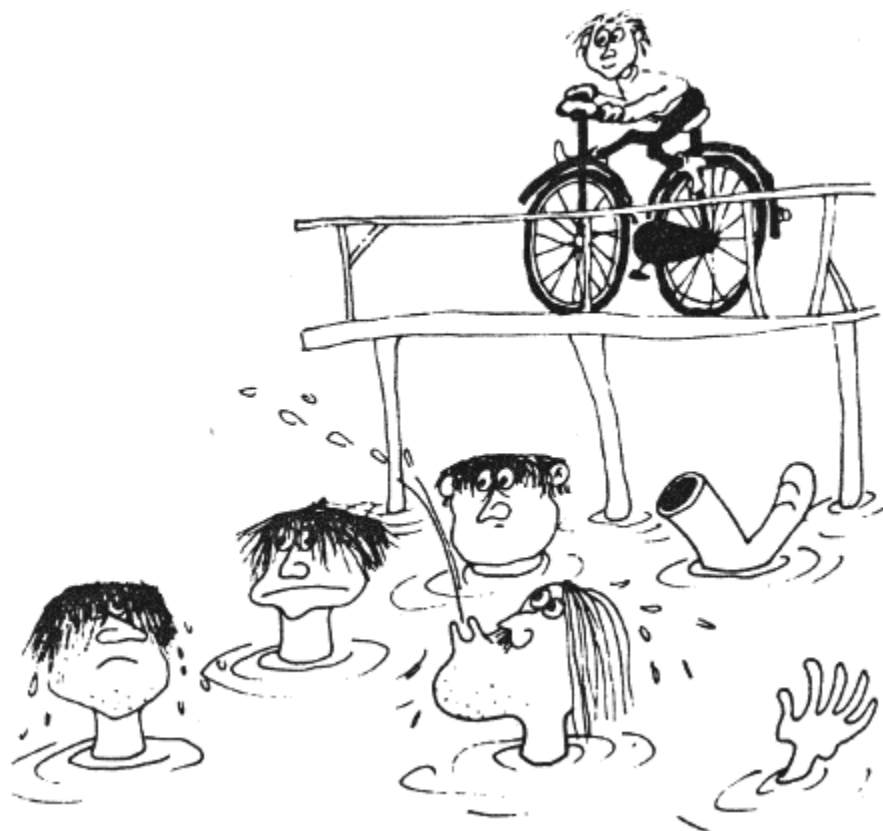
— Ау-у, недей — извика той и захвърли въдицата. — Пак онова побърканото момче! Спасявайте се!

Рибарите хвърлиха въдици и лули, шапки и очила и скочиха във водата с главата надолу.

Иван спря пред кея.

— Здравейте! — извика той и махна с ръка на четиримата мокри мъже, които плуваха около кея. — Вече се научих да удрям спирачката. Четиримата рибари се спогледаха.

Ето ги как се споглеждат:

— А-а-а — казаха недоволно те и изплюха водата от устата си.
— Ха-ха, много забавно, няма що.

— Сега ще ви извадя — рече им Иван Олсен.

— Ха-ха — казаха рибарите. — Много забавно, нали?

— Да — отвърна Иван. — Винаги съм искал да ми разрешат да ловя риба.

И така, този ден Иван Олсен хвана на въдицата четири големи шарана.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато денят преваляше, Иван Олсен мина покрай футболния стадион и до слуха му достигнаха виковете и крясъците на зрителите.

„И аз с удоволствие бих погледал футболен мач“ — каза си той и подпря колелото при входа на стадиона.

Този ден той беше препълнен със зрители, защото два много известни отбора тичаха нагоре-надолу по игрището и се биеха за топката.

Зяпачите бяха наставали със знаменца и свирки, бирени бутилки и фунийки със сладолед в ръце и крещяха един през друг.

Тук ще видиш някои от зрителите:

До Иван стоеше един възрастен мъж и подскачаше на място.
— Пазете си тила! — викаше старчето. — Тила си пазете!

Това, което крещеше, явно се отнасяше за футболистите.

— Да нямат болки в тила? — попита Иван.

— Какво? — рече старчето. — Кой?

— Ония там — отвърна Иван и посочи футболистите. — Тилът ли ги боли?

— Само това оставаше! — рече старчето.

— Ами защо им викаш да си пазят тила? — попита го Иван.

— О-о-о — отговори старчето. — Тъй се вика, когато си на футболен мач!

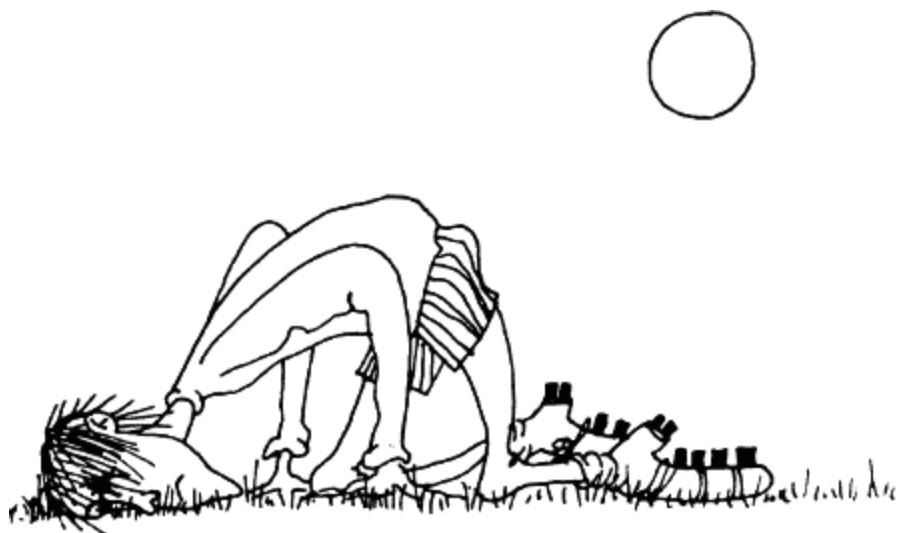
— Така ли било? — учуди се Иван.

И той започна да вика на футболистите добре да си пазят тила.

След малко обаче на самото игрище се вдигна страхотна врява. Играта бе спряна, защото на средата на терена лежеше и се превиваше един футболист.

Беше му влязла муха в окото и не можеше да продължи да играе.

Ето го как лежи:

— Да беше си пазил по-добре тила! — мърмореше старчето.

Но никой не го слушаше, а всички кършеха ръце и крещяха един през друг.

— Какво ще правим? — викаха те. — Трябва ни нов играч, иначе нашият отбор ще загуби. Това би било ужасно!

— Аз с удоволствие ще се включа — каза Иван Олсен и се запъти към футболния терен с гумените си ботуши.

Отначало сред зрителите настъпи тишина.

Но после те се развикаха:

— Горко ни! Не, хиляди пъти не! Та това е Гумения Тарзан!

— Вън!

И футболистът, на когото му беше влязла муха в окото, се надигна и се опули на Иван с едното око.

Тук се вижда как се е опулил:

— Леле, боже! — измърмори той и изтри челото си. — Тоя кекав загубеняк няма да свърши никаква работа.

Но съдията вече беше надул свирката и футболистите отново се затичаха след топката.

Всички играчи бяха извънредно заети. Оня с мухата в окото го събориха на земята и му напълниха с трева и другото око.

„Оле-ле-е — каза си той. — Все по-опасно става да се играе футбол!“

В това време Иван Олсен загреваше, както беше виждал да правят истинските футболисти.

Подскочи леко няколко пъти, издуха си носа и оправя свлечените си ботуши.

После препусна след топката.

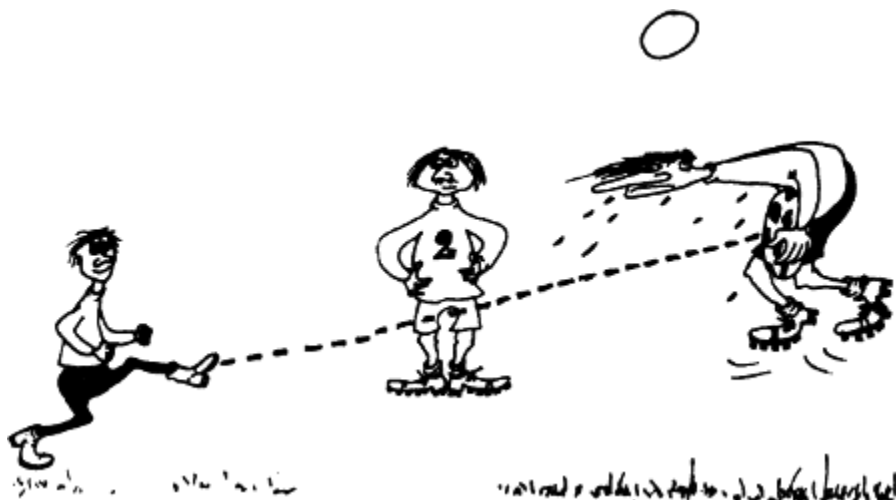
Ето го как тича:

За Иван никак не беше трудно да отнеме топката от останалите футболисти. Той се стрелкаше напред-назад, шмугваше се между краката им и накрая засили топката с такъв шут, че я запрати право в корема на вратаря.

— О-о-х! — извика вратарят и се заби в мрежата.

Ето тук как вратарят се заби право в мрежата:

— Гол! — извика съдията. — Изходът от мача е решен. Единият отбор спечели. А сега отивам да вечерям.

Хората ликуваха, свиреха, дюдюкаха и крещяха „ура!“ за Иван Олсен.

Съвсем забравиха да му викат Гумен Тарзан.

Да, и това беше възможно.

Тази нощ Иван спа като къпан и сънува случилото се през най-странныя ден от живота му.

ДЕСЕТА — ПОСЛЕДНА И МНОГО КРАТКА — ГЛАВА

На другата сутрин още щом започна да се развиделява, Иван Олсен изтича при езерото.

Но старицата и нейният фургон бяха изчезнали. Само в тревата на мястото на огнището имаше малко черно петно.

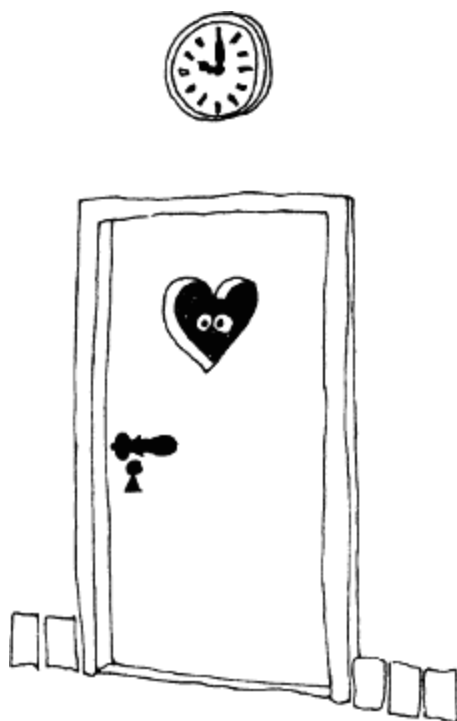
„Няма що — помисли си Иван Олсен и въздъхна дълбоко. — Явно, че днес не мога да си пожелаая нищо хубаво.“

И наистина Иван Олсен излезе прав.

Защото чуй само какво се случи:

В девет часа той падна от козата и си разкървави носа.

В десет часа го заключиха в една от училищните тоалетни.

В единайсет всички големи момчета се изредиха да му наливат вода в панталоните.

А когато се прибра след училище у дома, баща му — господин Олсен — вече си бе купил нова книга за Тарзан.

„Тарзан се завръща“ — беше заглавието ѝ.

— Гледай тук — каза баща му и почука с показалец върху книгата. — Тук има какво да видиш.

— Да — рече Иван и въздъхна. — Няма как...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.